

om han havde optaget den og sagt: Jeg vil ikke have, at Kommune og Stat i Fællesskab skal gøre det, jeg ønsker, at Staten alene skal bære Tabet ved en saadan Regulering, og om han saa havde stillet et Forslag derom. Men et saadant Forslag udeblev, og det er for mig et Vidnesbyrd om, at det, der er grundlæggende for det ærede Medlems Opfattelse, er en Række Udtalelser, som ogsaa fandtes i hans Tale ved første Behandling, hvor han paaviste, hvilke uhyre Midler der vilde blive bundet ved Prisreguleringen, hvis man søgte at regulere Priserne paa Brød, Flæsk, Margariner og saa fremdeles. Det ærede Medlem godtgjorde i Virkeligheden ved disse Udtalelser, at efter hans Mening var den Opgave uoverkommelig, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds ved Behandlingen i Januar Maanedet havde opstillet som noget, der burde træde i Stedet for den Politik, som jeg havde ført.

Overfor det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) og hans forladte Stilling kan jeg ikke nægte, at jeg, som under de langvarige Kampe, jeg har ført med ham baade her og ude paa Møder, altid har bevaret en vis Sympati for det ærede Medlem, nu føler en ikke ringe Medlidenhed. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds sagde ved første Behandling af dette Lovforslag følgende: „Vi“ — det er Venstre — „kan være enig med Ministeren, naar han siger . . . , at der med Hensyn til Befolkningens Forsyning er Omraader, hvor man kommer lettest frem ved at lade alle faa Del i Goderne“, og saa fortsætter han med at sige, at de Varer, man vælger at regulere Prisen paa ved Statens og Kommunens Tilskud, maa være saadanne, der fortrinsvis indgaar i den mindre bemidlede Befolknings Forbrug. Han nævner Brød, Kartofler, Margariner og eventuelt billig Fisk. Der siger altsaa det ærede Medlem, at Partiet er enig i, at Foranstaltningerne bør kunne komme alle til gode, og at Reguleringen bør finde Sted ved Samvirken mellem Stat og Kommune. Derefter underskriver han en Betænkning, hvori der staar: „Derimod kan Mindretallet ikke gaa med til, at der af Statskassen ydes Tilskud til Dækning af Udgifterne ved Foranstaltninger, der gaar ud paa at nedsætte Priserne paa visse Levnedsmidler og Brændsel, eller Udgifter til andre Formaal, for saa vidt saadanne Foranstaltninger er beregnede paa ogsaa at komme de formuende eller mere bemidlede iblandt Kommunernes Beboere til gode“.

Jeg kan godt forstaa, at naar det ærede Medlem har skrevet under paa denne Betænkning, som jo direkte modsiger hans Udtalelser ved første Behandling, ønsker han ikke at være Ordfører for Partiet. Men hvad er det ogsaa for en Skæbne, der er timedes det ærede Medlem! I halvandet Aar har han sagt, at Prisregulering ved Statens og Kommunens Penge var Venstres og navnlig hans Politik. Man har ikke modsagt ham; saa længe man fandt denne Agitation brugelig til Bekæmpelse af Regeringens Politik, lod man ham rejse Landet rundt uden at modsige ham, men i det Øjeblik Partiet skulde staa inde for og indfri hans Løfter, skød man hans Forslag til Side, ja, i saa høj Grad skød man det til Side, at end ikke den mindste Foranstaltning til Bedste for alle maatte faa Statstilskud. Jeg tror, det vil være vanskeligt at paavise noget større personligt eller politisk Forlis end dette. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem i den Grad er bukket under, at det ikke blot er Overdrivelserne, der er forsvundet, men ogsaa det gode i hans Forslag, og at han har ladet sig saa totalt udslette, at han endog har underskrevet paa det stik modsatte af, hvad han selv sagde ved første Behandling. Det ærede Medlem udtalte i en Replik i Formiddag, at han var kommet til Erkendelse af, at det vilde koste for meget at regulere Priserne saaledes. Denne Erkendelse er han altsaa naaet til mellem første Behandling af dette Lovforslag og nu, i Løbet af nogle Uger. Det er mærkeligt, eftersom han i halvandet Aar har beskæftiget sig med og talt om dette Forhold. Men det forekommer mig i alt Fald, at naar det ærede Medlem opgav det, som han nu erkender for umuligt, kunde han dog gaa med til det, som dette Lovforslag indeholder, nemlig at give Statstilskud til de Opgaver, som Kommunerne kan løse, og der er jo Opgaver med Hensyn til Reguleringen, som det ærede Medlems egne Partifæller mener, Kommunerne kan løse. De paaviser jo, at det kan ske; men de erklærer, at de ikke vil gaa med til Statstilskud hertil. Hvorledes det ærede Medlem har kunnet forene dette med sit Standpunkt, er mig ganske ufatteligt. Men der er i Partiet Venstres Stilling til alle disse Spørgsmaal saa mange mærkelig vaklende og svingende Momenter, at dette kun er et enkelt Eksempel.

Jeg skal nævne et andet Eksempel. I Landbrugsraadet udtalte et Flertal, hvori det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), at den i Hr. Madsen-Mygdals Forslag nedlagte Grund-